

Per què diantre li feien tanta il·lusió a tothom, les vacances d'estiu?

La Greta va obrir la porta del vagó del metro i va treure el nas cap a l'aire calent de fora.

–Final de trajecte! –va grunyar l'altaveu–. Es prega a tots els passatgers que surtin del tren.

La Greta es va entaforar la cartera de l'escola sota el braç, va baixar del vagó d'un salt i va començar a caminar per l'andana deserta. Vacances d'estiu: només de pensar-hi li queia el món a sobre. Totes les seves amigues marxaven fora, a cases de pagès on criaven ponis i ensenyaven a muntar-los, a les illes gregues o a Dinamarca. Però la Greta tenia al davant sis setmanes interminables d'avorriment. Ben comptat, fins i tot eren sis setmanes i mitja. Quin horror de perspectiva.

Al quiosc de l'estació es va comprar un gelat, però amb allò no n'hi havia prou per posar-la de més bon humor. Va emprendre el camí de casa amb cara de pomes agres, passant per davant de la tintoreria, el forn de pa i la botiga del senyor Hasenknopf, una botiga on es podia comprar pràcticament de tot, i això que no era gaire més gran que el menjador de casa dels pares de la Greta.

–Hola, Greta! –El senyor Hasenknopf era dret al portal de la botiga, assolellant-se la cara.– T’han fet alguna malifeta, perquè estiguis tan pansida?

El Pippo, el gosset del senyor Hasenknopf, saltava al costat de la Greta i li feia festes.

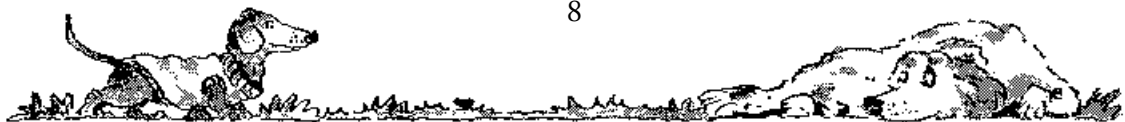
–Ai, no, no passa res –va contestar la Greta ben fluixet mentre acaronava el cap del gos i li gratava la closca entremig de les orelles.

Els gossos li encantaven. La feien tornar boja amb aquells nassos freds que tot ho flairaven, aquelles cues bellugadisses, aquelles orelles tan flonges. Si tingués un gos, prou que li farien il·lusió, aquelles maleïdes vacances tan llargues. Però així...

–Bones vacances! –li va desitjar el senyor Hasenknopf quan ella ja marxava.

–Gràcies! –va contestar la Greta abans de clavar una puntada de peu a una capsa de cigarrets buida i tombar cap a l’Amselstrasse. Era allà on vivia: grans arbres, jardins immensos, cases velles, i ni un sol nen en tots aquells rodals. Les amigues de la Greta es tornaven verdes d’enveja cada cop que l’anaven a veure en aquella gran mansió. «Vius com una estrella del cinema», li deien. Però, què tenia d’interessant, una mansió com aquella? A més a més, era propietat de l’Eduard, l’oncle de la mare de la Greta, i viure amb l’Eduard al mateix edifici resultava pesat. Molt pesat.

La Greta es va llepar els dits empastifats de gelat i va obrir el portal del jardí, una reixa de ferro forjat. Al jardí del davant de la casa tornava a haver-hi dos jardiners

que retallaven els matolls de boix. La Greta pensava que els matolls havien de semblar matolls, però l'Eduard no compartia en absolut la seva opinió.

—Què se suposa que és, això? —va preguntar mentre es quedava parada al costat d'un dels jardiniers—. Una gallina?

El jardiner se la va mirar de dalt a baix, ofès.

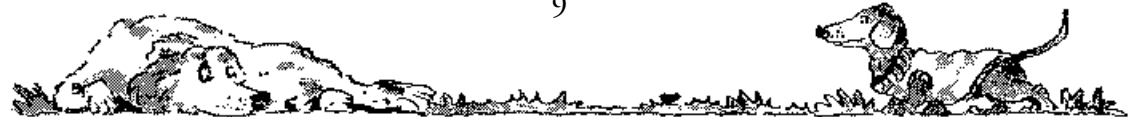
—Això és un papagai.

—Aahh.

La Greta va passar una estona mirant-se totes les obres d'art que havien fet amb els pobres boixos, i llavors va pujar corrents l'escalinata que duia a la gran porta de la casa. Papagais, tot de papagais. És clar. S'ho hauria hagut d'imaginar. A l'Eduard li encantaven els papagais. Sobretot el seu. El Carlo tenia tres vegades l'edat de la Greta i era més gros que una oca. El Carlo feia les feines damunt les catifes perses de l'Eduard, xiulava i xisclava pertot arreu, feia forats a les cortines i clavava cops de bec a qualsevol cosa que es bellugués. Però l'Eduard estava completament boig per ell.

El vestíbul encara estava mullat. De puntetes, la Greta va travessar corrents el marbre relliscós. Va treure la llengua al quadre del marc daurat que era penjat al costat de la porta, com feia cada dia en tornar a casa. Dins del marc hi havia el reglament de la casa. L'Eduard l'havia escrit amb les seves pròpies mans, amb aquella lletra tan refistolada i estranya.

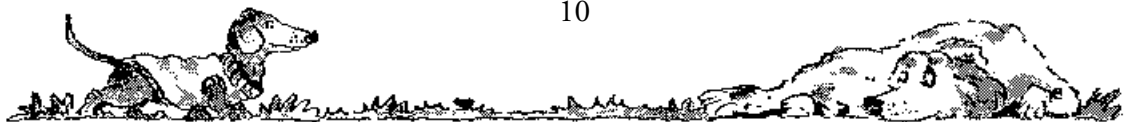
La Greta el sabia de memòria:

Prego als meus estimats veïns que tinguin l'amabilitat de renunciar a les següents coses en aquesta casa:

1. Posar la ràdio a la terrassa o al jardí per escoltar música (la música del segle xx es considera especialment indesitjable)
2. Rebre la visita de més de tres persones externes al mateix temps (excepte en cas de celebracions)
3. Causar olor d'all al vestíbul i l'escala
4. Tenir animals vivents sense plomes i ales
5. Instal·lar nans de jardí i altres detalls de mal gust
6. Eixugar roba en indrets que es puguin veure des de la veranda

A la mare de la Greta la molestaven l'article 2 i el 6, i el seu pare es podia estar hores i hores rondinant per culpa de l'article 1. Però la Greta només trobava malament una de les prohibicions de l'Eduard, i era l'article 4. Perquè la cosa que més desitjava en aquest món i en aquesta vida era un gos, i està ben clar que els gossos no tenen plomes, ni tampoc ales. Encara de puntetes, va anar pujant les escales, lluent com un mirall. Vivien al primer pis, amb sala d'estar, dos dormitoris, un despatx i una terrassa, i a sota hi vivia l'Eduard amb el seu papagai pollós, un pis enorme amb jardí cobert i veranda. Quan la Greta tot just havia arribat al quart graó, es va obrir la porta de l'entresòl, i l'Eduard es va plantar tan gran com era damunt l'elegant estora que tenia davant la porta. Allò era el que faltava.

–Oh, ja has tornat! –va exclamar mentre brandava un paraigua immens–. Ara mateix me n’anava a fer una pas-sejadeta. Que fa gaire calor?

–El paraigua no et farà cap falta, això és segur –va dir la Greta, tot mirant-se amb angúnia les petjades negres que havia deixat a l’escala, malgrat els esforços per no embrutar-la. Però no semblava que l’Eduard se n’adonés.

–Fas cara d’estar deprimida, estimada –va dir-li mentre arrufava les celles, preocupat.

–Avui comencen les vacances –va dir la Greta–. I estic segura que em moriré d’avorriment.

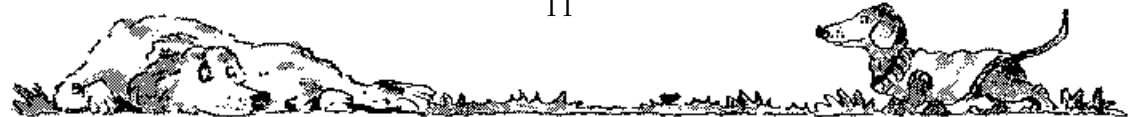
–Pots venir a casa meva sempre que vulguis, per mi i pel Carlo sempre seràs benvinguda. Ja el saps, aquest? –va dir inclinant-se una mica i posant-se bé el llacet de la corbata–. Per què hi ha ossets de goma, però no existeixen els elefants de goma?

–Les bosses sortirien massa cares –va dir la Greta–. Me n’he d’anar, sento que truca el telèfon de casa. Adéu, Eduard.

I la Greta es va afanyar a pujar l’escala.

L’excusa del telèfon funcionava sempre, i calia disposar d’excuses quan es tenien tractes amb l’Eduard, perquè l’oncle tenia tres grans passions: les seves roses, les senyores grassonetes i explicar acudits. Quan es posava a explicar-ne, es feia difícil fer-lo parar.

A dalt, a casa seva, no se sentia ni una mosca. Els pares de la Greta eren al treball. La mare era dependenta d’una botiga de llenceria fina i no arribava a casa fins a les tres de la tarda. El pare de la Greta treballava en un diari, a la

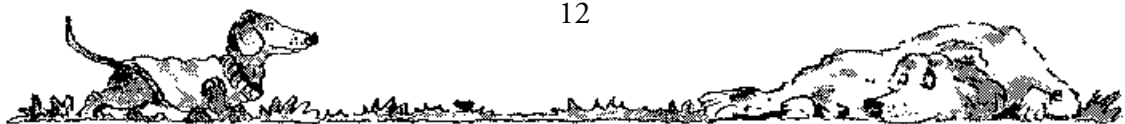
redacció de notícies locals. Escrivia sobre intervencions dels bombers, exposicions de gallines, avis que feien cent anys i aquesta mena de coses. La Greta va llançar la cartera dins la seva habitació, va engegar la ràdio i es va menjar l'amanida de pasta que la mare li havia deixat preparada damunt la taula de la cuina («Cal que mengis alguna cosa decent a migdia, reineta.»). Llavors es va ajeure al sofà de la sala d'estar i es va quedar mirant cap enfora, tota pansida. Tot de núvols blancs volaven pel cel blau. Semblaven gossos amb el nasset rodó.

«Gossos, gossos, no pares de veure gossos pertot arreu», deia sempre el papa. «Passo la vida trepitjant les tifes que deixen.»

Però només ho deia per dir-ho. Al capdavant, de petit havia tingut un gos. I no havia hagut de patir cap Eduard.

La Greta va deixar anar un sospir i va tancar els ulls.

Si tingués un gos, ara li estaria llepant el nas. A la nit, se li ajauria damunt dels peus, i li posaria el cap damunt dels genolls quan la veiés trista. La Greta li compraria ossos de mastegar, li acariciaria les orelles flonges i li raspallaria el pèl fins que el tingués ben lluent. I la mama no hauria de sentir-se sempre culpable per no arribar a casa fins les tres, mentre que ella sortia d'escola a la una (cosa que, per ser sincers, a la Greta no li semblava pas tan malament). Seria meravellós, increïblement meravellós. Però no hi havia res a fer, a l'Eduard li agradaven els papagais, en comptes dels gossos. Els gossos li feien por. I per tant no canviaria mai l'article 4 del reglament de la casa, mai de la vida no el treuria.

La Greta ho havia intentat tot. Havia rigut tres-centes vint-i-tres vegades el mateix acudit. Havia elogiat les roses de l'Eduard i havia girat els ulls en blanc d'admiració quan ell li parlava de les seves aventures de joventut. Tot havia estat una pura pèrdua de temps.

–Greta?

La Greta va aixecar el cap, sorpresa. Era la mama. Com podia ser que ja hi fos, tan d'hora?

Es recolzava a la porta, esbufegant com sempre, amb una bossa plena de fruita, verdura i altres menges sanes.

–Aquesta escala em matarà! –es va lamentar, i li va fer un petó ben fort a la Greta.

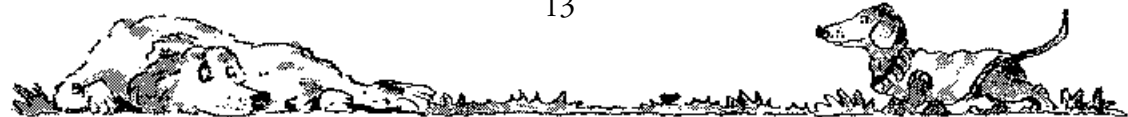
Llavors, va llançar les sabates de taló alt en un racó, es va deixar caure en una butaca tot gemegant i va començar a bellugar els dits dels peus. Portava la roba d'anar a treballar: un vestit jaqueta cenyit, mitges amb costura i sabates punxegudes amb uns talons ben alts, que li feien sortir ulls de poll: Tot per aquella clientela tan distingida.

–Avui la mestressa ha tancat abans d'hora! –va sospirar–. Ha estat una sort. Tampoc no hi havia gens de feina. He bescanviat tres faixes que pessigaven una mica, això ha estat tot.

–Pobra mama! –va dir la Greta–. Vols que et prepari un cafè?

–Ets molt amable, reineta –va dir la mama, i se la va mirar amb atenció–. Però tu tampoc no fas cara d'estar gaire feliç.

–Ai, és que tothom marxa de viatge, com cada estiu –va mormolar la Greta–. I jo em moriré d'avorriment, aquí sola.

–Sí, sempre passa el mateix –va dir la mama deixant anar un sospir–. Al teu pare sempre li donen les vacances a les pitjors èpoques de l'any. Però fixa't en això –va dir mentre treia un sobre de dins la bossa i el llançava a la falda de la Greta–. Tens carta de l'Olga.

L'Olga era la cosina de la Greta, però en realitat tothom li deia Òliba, perquè portava unes ulleres grosses i rodones. La Greta es va afanyar a obrir el sobre. A dintre hi havia dos ossets de goma aixafats i un full de paper de carta de color groc. Es feia difícil desxifrar els gargots de la lletra de l'Olga. Però el que hi deia estava ben clar.

–Vol venir! –va dir la Greta, i tot de sobte el cel blau que es veia per la finestra va tenir pinta de temps de vacances–. I s'hi pot quedar les sis setmanes senceres.

–Ah, és que els pares de l'Olga tornen a marxar d'aventures? –va preguntar la mama, amb un badall.

–L'Òliba escriu que... –la Greta va arrufar el front de tant que li costava desxifrar-ho– que se'n van a fer un entrenament de su-per-vi-vèn-ci-a a l'alta muntanya.

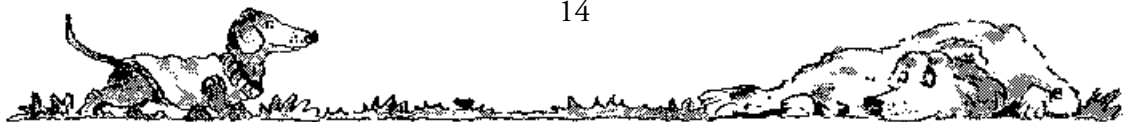
La seva mare va deixar anar una rialleta. La Greta se la va mirar, encuriosida.

–Què vol dir, això de la su-per-vi-vèn-ci-a?

–Ai, em sembla que s'hi aprèn a menjar escarabats i coses d'aquestes –va dir la mama mentre s'anava traient les mitges de seda.

La Greta va fer una ganyota.

Sí, prou que sonava a les coses que els agradava fer als pares de l'Olga. Passaven tot l'any tancats a l'oficina d'una companyia d'assegurances, però durant les vacances feien

cursos d'alpinisme terriblement difícils, baixaven en caiac per aigües salvatges o aprenien a llançar-se en paracaigudes damunt del Sàhara. Com és natural, a fer aquestes coses no s'hi pot anar amb nens petits. I per això sempre deixaven l'Òliba a casa de l'àvia o a casa dels pares de la Greta, juntament amb una pila de bons consells i de números de telèfon on tal vegada se'ls podria localitzar.

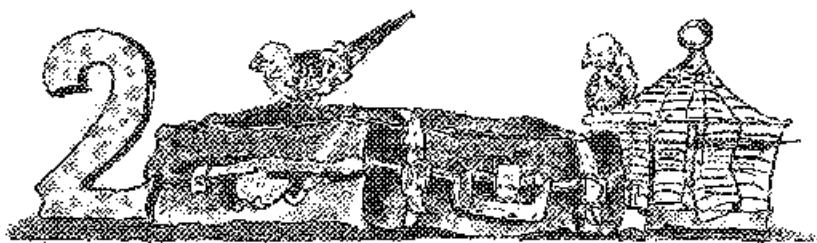
–Quan vindrà? –va preguntar la mama.

–Demà passat mateix –va dir la Greta.

Les vacances estaven salvades.

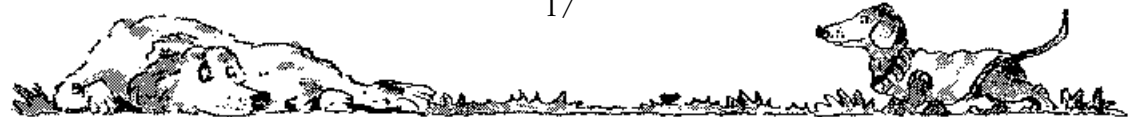

Com que a aquella hora els pares encara estaven treballant, la Greta va anar a buscar l'Òliba a l'estació. El temps seguia essent magnífic, i l'andana de l'estació de metro era plena a vessar de ciclistes i excursionistes amb motxilles i pantalons fins als genolls.

La Greta es va haver d'obrir pas entre dues colles d'excursionistes abans no va aconseguir descobrir l'Òliba al darrere d'un cartell d'anuncis. Estava asseguda sobre una maleta enorme, i tenia entre les cames la gàbia amb els seus dos periquitos. No havia canviat gens ni mica, encara portava les mateixes ulleres estranyes, pantalons llargs de peto amb una quantitat enorme de cremalleres i la bossa decorada amb serrells que els seus pares deien que havien comprat a un indi autèntic.

Quan la Greta se li va acostar, es va posar dreta d'un salt i li va fer gestos amb la mà. Un belluguet, com sempre. Els periquitos voletejaven dins la gàbia com uns bojós.

—Per fi! —va exclamar l'Òliba—. Ja han passat com a mínim cinc trens d'ençà que sóc aquí! I a més —va dir abaixant la veu— per aquí circulen uns quants tipus molt estranys, em pots ben creure. N'hi ha un que ha passat per aquí d'esquiltlentes, que m'ha fet venir calfreds...

–És clar! –va dir la Greta, i es va mirar de dalt a baix la seva cosina, amb un somriure sorneguer.

L'Òliba veia personatges tenebrosos pertot arreu. Fins i tot havia arribat a creure que el senyor Hasenknopf, el botiguer, era un home llop, perquè tenia les celles molt espesses i sortides. Segurament era perquè no parava d'escoltar els CD d'històries de terror.

–No has crescut pas gaire, oi que no?

–En canvi, tu t'has fet tan alta com un campanar –va dir l'Òliba mentre li acostava la maleta–. Per tant, et toca tragar això. La meva mare hi ha ficat tot de roba ben calenta, com si me n'anés al pol Nord, i una pila de regals per a tu i els teus pares.

Va aixecar la gàbia i va fer petar la llengua perquè els seus ocells es tranquil·litzessin.

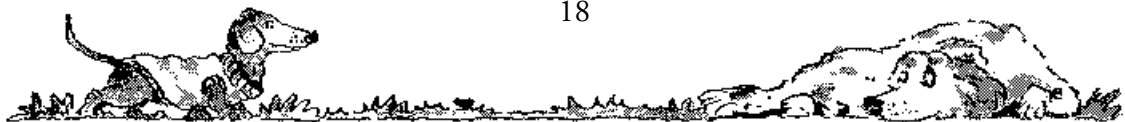
–Ja tens plans, t'has pensat què podem fer?

–Bé, encara no... –va fer la Greta mentre bellugava el cap.

–No hi fa res –va dir l'Òliba–. Ja se m'acudirà alguna cosa.

–Segur que sí –va dir la Greta mentre alçava aquella maleta tan gran. A l'Òliba sempre se li acudia alguna cosa.

Arrossegant la maleta fins al primer pis va ser una feina duríssima, però entre totes dues se'n van sortir. Els periquitos de l'Òliba es van emportar una bona sacsejada, i fins que no van ser davant la finestra de la Greta no van parar d'aletejar.

–Sempre arribes quan els meus pares encara són a la feina! –va gemegar la Greta mentre s'enfilava a la llitera alta–. La propera vegada demanarem al senyor Hasenknopf que et guardi la maleta. Si no, ben aviat tindrè els braços tan llargs com un ximpanzé.

–D'acord!

L'Òliba va llançar la bossa dels serrells damunt del matàs que la mare de la Greta li havia posat sota la llitera alta, i va obrir la maleta.

–Espera't un moment –va dir mentre regirava i remenava les coses tan ben col·locades, fins que tot va ser un poti-poti

–Ah, mira, això és per a tu. –Li va llançar una samarreta.– De part de la meva mare. Espero que encara et vagi bé. Qui podia imaginar-se que et faries tan alta com un campanar.

–Gràcies!

La Greta va fer un somriure entremaliat. La samarreta portava el dibuix d'un gos.

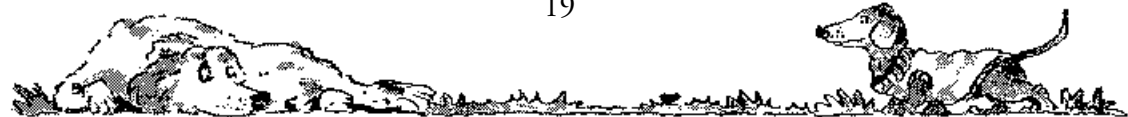
–A partir d'ara, me la posaré sempre més. Per fer enfadar l'Eduard.

Se la va passar pel cap, però per més que s'hi esforçés no aconseguia fer-la arribar més enllà del melic. L'Òliba reia.

–Bé, vaja, amb el temps que fa és exactament el que et convé. Les altres coses ja les trauré més tard.

Va ficar la maleta sota l'escriptori de la Greta.

–Què fa, l'Eduard? Encara s'interessa per les senyores grassonetes?

La Greta seia a la vora del llit amb les cames penjant.

—És clar. Actualment està enamorat d'una venedora de bombons. Cada dia va a la botiga on treballa i compra una capsa de bombons dels més cars. Ni tan sols el seu papagai és capaç de cruspir-se'ls tots.

—Ai ves, ja m'estaria bé, que me'n regalés una a mi —va dir l'Òliba mentre obria una cremallera dels pantalons de peto.

—Té, això també és per a tu. —Va llançar a la Greta un paquetet aixafat.— L'he fet jo.

—Gràcies!

La Greta va obrir el regal. Hi havia un collar de gossets de goma, enfilats en una cinta de regal daurada.

Va sacsejar el cap i es va posar el collar.

—Jo no tinc cap regal per a tu.

—No hi fa res. —L'Òliba va mirar al seu voltant.— On puc posar les meves coses?

—T'he fet lloc a l'armari, i aquell calaix d'allà també és buit.

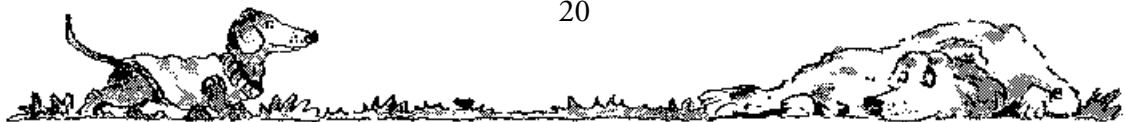
—La teva mare hi fica el nas?

—És clar que no, per què ho preguntes?

L'Òliba va treure de la bossa índia cinc paquets de lllaminadures de pega dolça i de goma.

—Les provisions d'emergència —va xiuxiuejar—. Seguríssim que la meva mare li ha tornat a dir a la teva que les persones intel·ligents no mengen lllaminadures.

—L'has encertada de ple. —La Greta va fer una rialleta entremaliada.— Ahir a la nit va tornar a trucar expressament per dir-li-ho. La mama estava ben empipada.

La mare de la Greta tampoc no solia comprar llamina-dures, però a casa de l'Òliba estaven estrictament prohibides. Probablement per això la tornaven tan boja aquelles coses. Com més dolces i apegaloses fossin, millor.

Després, l'Òliba va entaforar dins del calaix una pila de CD i el reproductor. La Greta va girar els ulls en blanc.

—Oh, no, un altre cop has tornat a portar els CD d'històries de terror.

—La darrera vegada tu te les escoltaves més sovint que jo —va tornar-s'hi l'Òliba, sorneguera.

—Després de sentir-les no hi ha manera d'adormir-se —va contestar la Greta—. N'has portades de noves, almenys?

—I tant que sí!

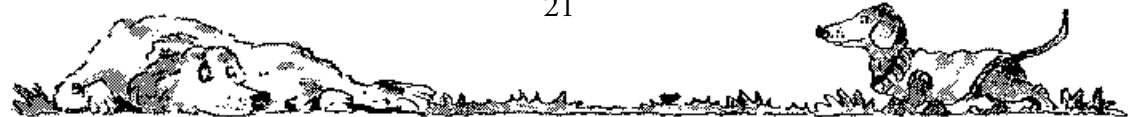
L'Òliba va tancar el calaix.

—Vine —va dir mentre estirava les cames de la Greta—. Ara sortirem a fora i farem plans per a les vacances.

Al cel no hi havia ni un núvol. Un vent càlid acarona els castanyers d'Índies del jardí de l'Eduard. Les dues nenes miraven d'esmunyir-se ran de la veranda de l'Eduard sense fer cap mena de soroll, però l'oncle tenia l'orella més fina que una geneta.

—Aaah! —va exclamar-se mentre s'aixecava de la gandula anglesa on seia—. Quina agradable visita al meu humil jardí. Bon dia, estimada Olga. Com estan, els teus ocells?

Anava impecablement vestit com sempre, amb americana blau marí, pantalons grisos amb ratlles fines i un mocador de seda estampada al voltant del coll.

–Oh, els meus ocells... Estan molt bé –va dir l'Òliba, amb una rialleta. Sempre deixava anar rialletes quan es trobava l'Eduard. Al cap i a la fi, no hi estava tan acostumada com la Greta.

–Bon dia, Eduard –va dir la Greta tot estirant l'Òliba per la màniga–. Ho sento, però tenim força pressa.

Però amb excuses d'aquesta mena no n'hi havia prou per fer parar l'Eduard.

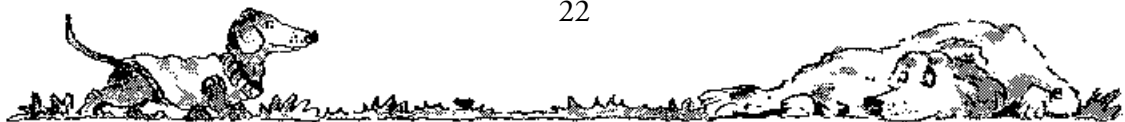
–Greta, ja el saps, aquest? –va cridar mentre elles ja se n'anaven–. És al bosc i crida «Cacà». Què és?

–Un cucut amb dislèxia! –va cridar la Greta mentre arrossegava l'Òliba fins a amagar-se rere un grup de rododendres–. Aquest ja me l'ha explicat com a mínim vint-i-tres cops.

–És tan divertit, aquest home. –L'Òliba encara no havia parat de riure per sota el nas.– Fa l'efecte d'una cigonya vella, amb aquesta roba.

–Si no tens altre remei que veure'l cada dia, se t'en van les ganes de riure –va dir la Greta–. I no vol canviar de cap de les maneres l'article 4 del reglament, per més que la mama ja li ho hagi demanat tres vegades i jo li hagi ajudat com a mínim deu cops a treure els pugons dels seus rosers. Quina feineta tan fastigosa, això de pescar pugons.

Van passar corrents pel camí de grava ben rampinat que vorejava la font amb brollador de l'Eduard, els parterres envoltats de tanques de boix i els rosers premiats, fins arribar a l'arcada d'una antiga pèrgola, ara recoberta d'una heura espessa que hi formava una mena de cortina de color verd fosc.

Al darrere de la cortina hi havia el jardí de la Greta. Abans havia estat un hortet, però l'Eduard no era gaire aficionat a les verdures i li havia cedit aquell bocinet de terra. De vegades sabia ser simpàtic de veritat.

–Vine –va dir la Greta, mentre estirava l'Òliba perquè creués la densa cortina d'heura.

Allà hi havia el seu regne, envoltat de grans patateres florides. Cap a la banda de migjorn el terreny feia una forta baixada fins al rierol mig entollat que vorejava el parc de l'Eduard.

L'Òliba va mirar al seu voltant, bocabadada.

–Caram, això cada vegada és més bonic.

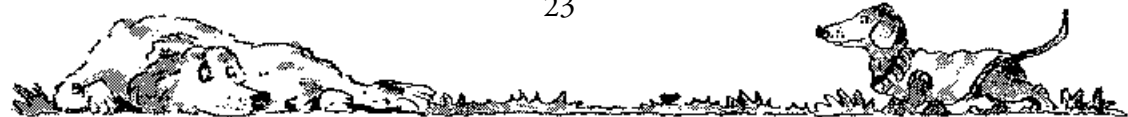
–Dóna molta feina –va respondre la Greta, amb un somriure una mica vergonyós.

–Mira't això –va dir tot mostrant-li un àngel de guix que tenia els peus envoltats de balsamines–. Me'l va donar l'Eduard. Ja no el volia, perquè se li havia trencat un braç.

–I això què és? –va preguntar l'Òliba, mentre assenyala una caseta de fusta de colors que hi havia ran del talús de la riba, envoltada de piles de testos buits.

–És fantàstica, oi? Me la van fer els meus pares.

La Greta va avançar-se corrents pel camí estret de pedretes que li havia costat setmanes senceres de feina i va obrir la porta de la caseta. A dintre hi havia dues cadires, un armari vell de cuina amb tasses i plats i un fogonet de càmping. Fins i tot hi havia una catifa estesa al damunt del paviment de fusta. L'Òliba s'havia quedat sense paraules, de tan admirada que estava.

La Greta va acostar les cadires a una finestra i la va obrir de bat a bat. El riu hi corria just a sota.

–Magnífic –va sospirar l'Òliba, guaitant-hi–. Súper, súper, extra.

–Què t'estimes més: un te o una sopa? –va preguntar la Greta. Anava a encendre el fogonet de càmping.

–Sopa? I d'on la penses treure?

La Greta va obrir l'armari de cuina i va mostrar les llaunes de sopa, curosament afilerades al costat d'una bossa de malla plena de bulbs de flors.

–Quina vols? Tinc sopa de brou de pollastre, de Gulasch i de crema d'espàrrecs. Però la d'espàrrecs té un gust una mica estrany.

–Sopa de Gulasch –va dir l'Òliba, mirant-se l'armari, encuriosida–. Què més hi tens, aquí dins?

–Ai ves, hi tinc te, i galetes, però moltes vegades hi van els ratolins. I també formatge, sal, sucre i coses d'aquestes.

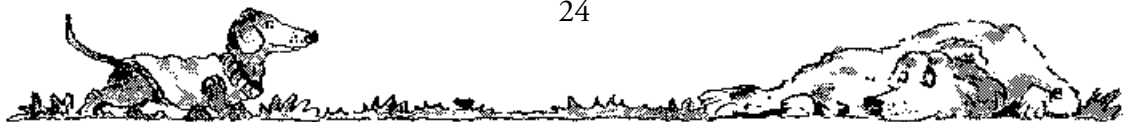
La Greta va obrir la llauna, la va abocar en un cassó i el va plantar damunt del fogonet de càmping. Llavors va posar dos bols damunt l'ampit de la finestra.

–Estarà a punt de seguida –va dir–. Ja es comença a escalfar.

–Quina sort que tens! –va dir l'Òliba–. L'Eduard hi ve, aquí?

La Greta va fer que no amb el cap.

–No, per sort ni s'hi acosta. Mai no baixa fins a tocar el riu. Ho troba massa enfangat. Se li embrutarien les sabates, si s'hi acostés!

Quan la sopa va estar calenta, la Greta la va abocar amb compte dins dels bols, va escampar-hi al damunt una mica de cebollí del seu jardinet, va treure dues culleres de l'armari i es va asseure al costat de l'Òliba. Es van anar cruspint la sopa en silenci, tot mirant cap al riu. Hi havia molta calma, només se sentien alguns ocells, i de molt lluny arribava el soroll d'un cotxe.

–Quina pau –va murmurar l'Òliba.

La Greta va fer que sí amb el cap, mentre mastegava un bocinet de cebollí.

–Mira, si això fos meu –l'Òliba no es cansava de mirar-s'ho tot–, em sembla que m'hi estaria sempre. Ara que... –es va estremir tot mirant el riu fangós–, si estigués sola del tot, potser em faria una mica de basarda.

–Per què?

–Bé, vaja, sempre m'estaria imaginant alguna cosa que sortís del riu. Alguna cosa relliscosa, amb els dits molls.

–Estàs ben boja –va dir la Greta, amb un somriure sorneguer–. El que et passa és que no et proven aquestes històries de por tan estúpides. L'única cosa que surt del riu són granotes. Ho veus, allà?

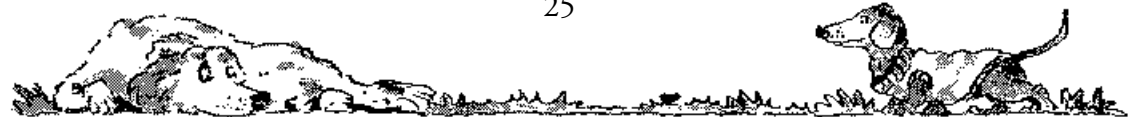
Es va sentir un patatxap, i l'Òliba es va encongir, espantada.

–Aquesta era molt i molt grossa –va fer la Greta abaixant la veu–. Com a mínim feia la mida del teu cap.

L'Òliba va fer un cop d'ull a l'aigua fosca, esporuguida.

–Au, va, que t'ho empasses tot!

La Greta va tancar la finestra, rient.

–Deixa-les estar, aquesta mena de bromes, d'acord?

L'Òliba va obrir la cremallera d'una butxaca dels pantalons de peto i en va treure una pedra plana i arrodonida. Se la va amagar ben de pressa dins la mà, perquè no es veiés.

–Què hi tens, aquí? –va preguntar la Greta.

–Ai, res, no res.

–Ensenya-m'ho.

L'Òliba va separar els dits a contracor.

–És la meva pedra de la sort. Me la van portar els meus pares.

–Ah, vaja, i per què t'han dit que serveix?

La Greta, encuriosida, va tocar amb la punta del dit aquella coseta fosca. L'Òliba va tancar la mà, molesta.

–No la toquis. Serveix per moltes coses. Espanta els malsons, protegeix de les desgràcies...

–I de les granotes gegants? –La Greta va fer una rialleta sorneguera.

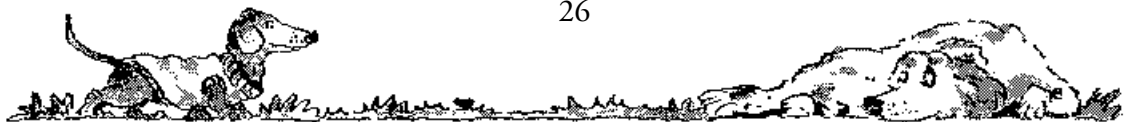
–Ha, ha, ha.

L'Òliba es va amagar la mà que sostenia la pedra sota l'altre braç. Estava ofesa.

–Tu i les teves supersticions –va dir la Greta en to de befa–. També concedeix desitjos, la teva pedra?

–A tu de segur que no et serviria de res. –L'Òliba es va entaforar la pedra a la butxaca.– I ben segur que no fa sortir gossos per art de màgia.

–Ja m'ho pensava. –La Greta va deixar anar un sospir, mentre ficava els bols bruts dins un gibrell de plàstic.– I mira que fins i tot seria capaç de creure en una ximpleria d'aquestes, si em servís per aconseguir un gos.

–I per què no en cuides algun de tant en tant? –va preguntar l'Òliba–. N'hi ha una a la meva classe que ho fa. Clar que no és el teu gos, però sempre val més això que res, oi?

La Greta se la va quedar mirant, bocabadada.

–Això sí que no se m'havia acudit mai.

–La de la meva classe va penjar anuncis pertot arreu. –L'Òliba feia anar la cadira endavant i endarrere.– Hi deia «Un cangur per al seu gos sempre que el necessiti», o una cosa així. Va rebre una pila de trucades.

–Ostres, això sí que és una bona idea.

La Greta feia que sí amb el cap mentre anava rumiant.

–Els anuncis els podria escriure amb l'ordinador del papa. Li va posar una contrasenya, però va ser molt fàcil d'esbrinar.

–Com t'ho vas fer? –va preguntar l'Òliba.

A ella, els ordinadors li semblaven una mena de caixes màgiques. Però la Greta va fer un somriure entremaliat.

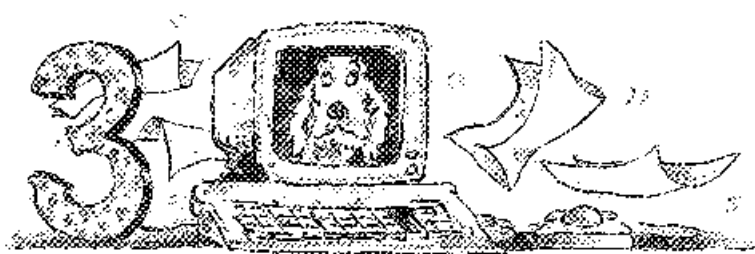
–El papa té molt mala memòria. Per això s'anota els números dels comptes i tot de coses d'aquesta mena, i enganxa els paperets sota l'escriptori. I allà també hi vaig trobar la contrasenya. Llàstima que avui no hi podem fer res, perquè hi ha la mama. Però ens hi posarem demà al matí, de seguida que hagin marxat tots dos a treballar, d'acord?

–És clar que sí –va dir l'Òliba–. Ho veus, ja t'ho havia dit que se m'acudiria alguna cosa interessant per a les vacances.

–Tens raó. Segur que t'ho ha dit la teva pedra a cau d'orella.

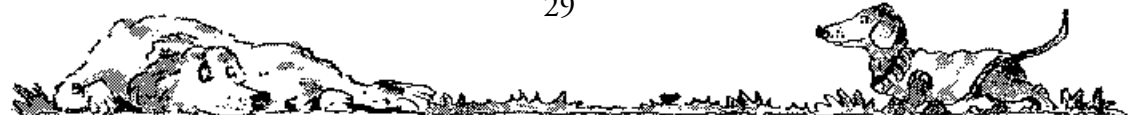
L'endemà al matí, la mare de la Greta va marxar de casa a les vuit, com sempre, però a les nou el seu pare encara era al llit. La Greta i l'Òliba s'esmunyien cada deu minuts fins a la porta del dormitori i paraven l'orella, però ell no parava de roncar. Es va fer un quart de deu, es van fer dos quarts de deu, però ell continuava roncant. Quan faltaven deu minuts per a les deu, l'Òliba va proposar despertar-lo, però la Greta ho havia fet una vegada, i llavors el seu pare havia estat a un pèl de quedar-se sense nas mentre s'afaitava.

A les deu va sonar aquell despertador tan horrible que li havien regalat els companys de la feina. El papa va treure la cara botida de son per la porta, se'n va anar al lavabo fent tentines, i de moment va tornar a desaparèixer del mapa.

–Podem començar a fer cafè –va dir la Greta–. Això sempre ajuda a espavilar les coses. Pots anar desparant la taula. De tota manera, quan s'acaba de llevar no és capaç de menjar res.

Quan el pare de la Greta va entrar a la cuina amb pas insegur, el cafè tot just era a punt. Sol, sense llet, sense sucre.

–Bon dia –va mormolar el papa mastegant fesols, mentre buscava una cadira a les palpentres. La Greta li va posar al davant el seu verí negre.

–Cafè a punt? –va grunyar, sorprès–. Diari?

Als matins, sempre parlava només com els telegrams. A la mare de la Greta, allò la treia de polleguera, però la Greta hi estava acostumada. De bon matí, ella tampoc no solia estar per gaires converses.

–T’has posat el jersei al revés –va dir-li.

El papa va deixar anar un sospir i se’l va posar bé molt a poc a poc.

–Inauguració –va mormolar–. Nova caserna de bombers. A les dues.

–Ah, molt bé –va dir la Greta mentre li servia més cafè.

–Quina hora és? –va embarbussar-se entre glop i glop.

–Les onze –va dir la Greta. Per si de cas, havia exagerat una mica.

El papa va abocar la meitat del cafè per la taula.

–Les onze? Ai, ai...

Es va posar dret amb un gran esforç i va deixar anar:

–Que vagi bé, noies.

Dos minuts després, la porta del pis es tancava d’un cop darrere seu.

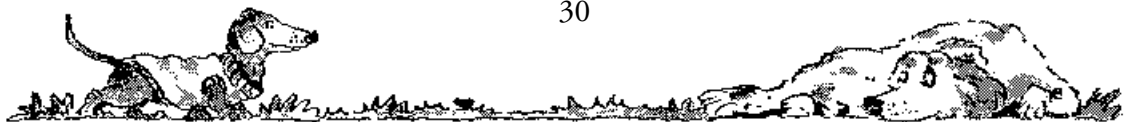
–Per fi! –va dir l’Òliba, i es va posar drete d’un salt–. Vinga, cap a l’ordinador!

Però la Greta va continuar asseguda, sense immutar-se.

–Espera. Segur que s’ha deixat la cartera.

Van trucar a la porta. La Greta va agafar la cartera del despatx i va obrir la porta.

–Cartera! –va esbufegar el pare entre les dents, panteixant de tant córrer per les escales amunt i avall.

La Greta li va posar la cartera a la mà i li va fer un petó a la punta del nas.

—Adéu, papa.

Ell va aconseguir fer-li un somriure endormiscat, i poc després van sentir que per fi es tancava la porta del jardí. Al cap d'un instant, la Greta era asseguda davant de l'ordinador i introduïa la contrasenya: «Despertador», naturalment.

S'havien decidit per un text que sonés tan formal com fos possible:

«Dues amigues dels gossos dignes de tota confiança s'encarreguen de treure a passejar la seva mascota», va escriure la Greta.

L'Òliba es mirava la pantalla amb el front arronsat.

—Ai, no, això sona horrible. Només de llegir-lo et vénen ganes de fer un badall. Em sembla que val més escriure allò de la tarda agradable.

La Greta va picar «sobreescriure» i va posar: «Dues amigues dels gossos dignes de tota confiança s'encarreguen de fer passar una tarda agradable a la seva mascota». Es va girar cap a l'Òliba, per veure què hi deia:

—És millor així?

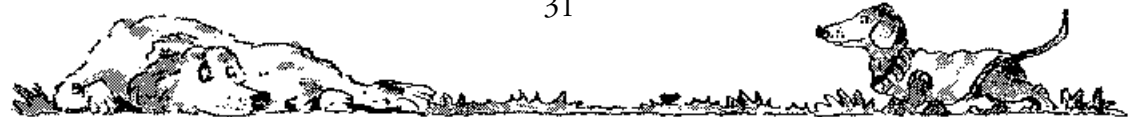
—Bé, vaja, no és que faci caure de cul, però pot passar. Afegeix-hi que no admetem grans danesos.

—Per què no?

—Ves, perquè són més grans que nosaltres! —va dir l'Òliba.

—Però si tu tens la teva pedra! —va dir la Greta.

L'Òliba li va fer llengotes.

–Alguna cosa més?

–Res de pastors alemanys. S'assemblen massa als llops. I llavors també hi ha aquells blancs, amb cara de mala bava...

–Au, vinga! –va contestar la Greta, impacient–. Sempre podem dir que no quan veiem el gos.

–Bé, d'acord. –L'Òliba va arronsar les espatlles.– Però hi ha una cosa que t'has oblidat de posar-hi.

–Quina?

–Els diners! Quant cobrem per cada hora.

La Greta va arrufar el front.

–Ai, això no em sembla gens important. Pensava que ho fèiem pels gossos, no?

–Sí, sí, és clar que ho fem pels gossos. Però, per què no n'hem de treure uns diners, de passada?

L'Òliba es va posar bé les ulleres.

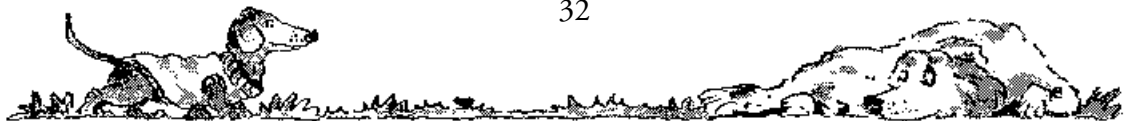
–Cinc marcs per hora o una cosa així. No?

L'Òliba va aclucar els ulls. Ho feia sempre que pensava en xifres.

–Cinc marcs és massa barat. Posem-hi sis marcs. Tres passejades cada dia fan divuit marcs. Per setmana serien, a veure, divuit per set... Que ho pots calcular amb l'ordinador?

–Què dius, tres passejades cada dia? T'has tornat boja? Què tindria de divertit, llavors?

–D'acord – va fer l'Òliba arronsant les espatlles–, doncs posem-hi una passejada al dia. Sis per set –va dir mentre tornava a aclucar els ulls–, sis per set fan quaranta-quatre...

–Quaranta-dos –va dir la Greta, mentre es mirava l'Òliba amb desconfiança–. Escolta, vols els diners per alguna cosa especial? Per què t'interessen tant, de cop i volta?

–Ai, no, per res.

L'Òliba es va entaforar un osset de goma a la boca i es va posar a mirar al sostre.

–Vinga, digues.

Amb el peu, l'Òliba anava dibuixant cercles invisibles damunt la catifa.

–Em vull comprar unes altres ulleres –va dir.

–Què?

La Greta se la va mirar, bocabadada. L'Òliba amb unes altres ulleres? Era una cosa inimaginable.

–Però per què? –va preguntar–. Si aquestes t'escauen moltíssim!

–Sí, sí, els meus pares també ho diuen, això.

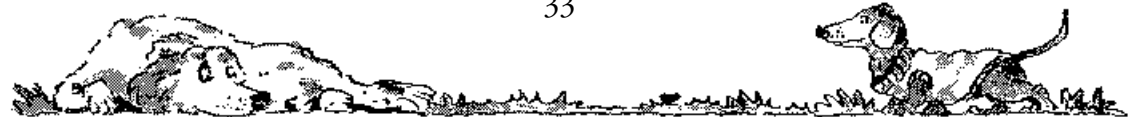
L'Òliba es va treure les ulleres, empipada, es va mirar la Greta tot parpellejant i se les va tornar a posar.

–Estàs tan maca amb aquestes ulleres, tresoret meu! –va fer imitant la seva mare–. Per això no me'n volen comprar unes altres. Els vaig ensenyar les que m'agradaven, però no hi va haver manera.

Un altre cop va estrafer la veu, ara perquè sonés molt fonda:

–Però si no t'escauen gens ni mica, puceta meva!

La Greta es va posar a riure. Els pares de l'Òliba parlaven exactament així. Tot massa ensucrat, deia sempre el seu papa.

–Saps què? –La Greta va mirar la pantalla.– Escriuré «Honoraris per passejada: 5 marcs», però tu et quedaràs també la meva part.

–Però...

L'Òliba es va posar vermella fins més enllà del serrell.

–Així anirà bé –va dir la Greta, en un accés de generositat–. De tant en tant em pots convidar a prendre algun gelat. De tota manera, a mi el que m'interessa són els gossos.

–No ho sé pas... –va dir fluixet l'Òliba–. Gràcies.

–De res.

La Greta va afegir el número de telèfon, i llavors va contemplar la seva obra a la pantalla.

–Quants anuncis et sembla que ens caldran?

L'Òliba va arronsar les espatlles. Encara estava avergonyida per la qüestió dels diners.

–Trenta?

–Cap problema.

La Greta va posar una pila de fulls a la impressora, i l'aparell es va posar a la feina, rondinant.

